

Jamie Cullum només va aguantar una cançó amb l'americana posada. Després es va enfilat al piano i va ser un no parar fins al final del concert. JORDI MESTRE

Un explosiu Jamie Cullum porta el deliri a Peralada

El britànic va fer embogir el públic de l'Empordà

Crítica

Jamie Cullum
FESTIVAL CASTELL DE PERALADA
5 d'agost

MARTA PORTER

Explosió de joventut, dinamisme, humor i bona música el divendres al Festival de Peralada. Jamie Cullum es va posar el públic a la butxaca. *Photograph* va ser la presentació perfecta. Surt, s'asseu al piano, entona una balada i, de cop, com si ressuscités Jerry Lee Lewis, s'aixeca sense deixar de tocar, engega un "Com esteu, Peralada?!" i bateria, guitarra i baix s'uneixen a l'esclat de decibels. Deixa el piano i es passa al pop ballant i saltant. El ritme cada vegada és més fort, ara hem passat al jazz-rock. Crits, aplaudiments i *Get your way*. Es treu l'americana, s'arremanga la camisa, s'affluixa la corbata, s'enfila al piano mentre el públic xiula i sense deixar de cantar salta! Pura vitalitat i ritme a les venes.

Una parella arriba tard. "No us heu perdut res". Ara és Frank Sinatra entonant *I get a kick out of you*. Es treu la camisa i queda en samarreta. Només són cinc músics i sonen com una *big band*. Cullum s'aixeca i balla desmembrat mentre desmembra Cole Porter. És un nen jugant amb els grans clàssics. Pura imaginació.

Es fica amb una senyora que marxa i li agafa un atac de tos. Beu aigua i diu que el whisky és bo per a la veu. Presenta els músics: Tom Richards, saxo i teclats; Rory Simmons, guitarra i trompeta; Chris Hill, baix, i Brad Webb, bateria. A *If I ruled the*

Emotiu
Cullum va recordar Amy Winehouse amb un íntim 'Love is a losing game'

Trapella
Va jugar amb la veu i va córrer per l'escenari davant l'entusiasme del públic

world se'ns mostra com un Elton John i es transforma tot seguit en John Lennon a *Come together*. El públic pica de mans, ell demana que no ho facin perquè li ha canviat el ritme. Ara és explosiu. Dóna les gràcies a l'*exbeatle* mirant amunt. Cullum està posseït per la música. Afronta el tema *Twentysomething* com un musical de Broadway que evoluciona cap al pop dels anys 70 per recular al jazz dels 50. Juga amb la veu, treu notes infinites de baix i, com un nen trapella a qui riuen la gràcia, hi insisteix fins que un esclat de riure el torna al ritme frenètic corrent per l'escenari fins al piano. Acaba en sec i el públic esclata. Cullum és un *showman*.

'A cappella'

A *I'm all over it* fa cantar els presents a crits. Domina la situació al mil·límetre. *Don't stop the music* de Rihanna emana canvis de registre constants. Recorda Amy Winehouse amb un íntim *Love is a losing game*. I un *What a difference a day made* en format de trio i veu trencada fa pensar en el piano de Nina Simone. Obren els llums. *A cappella* i sense amplificació ens obsequia amb un sincopat *Caravan* mentre pica un plat robat a la bateria. Som a la recta final. *Mind trick* sona elèctrica i a *These are the days* passa del gospel al be-bop i acaba amb rock canalla. Marxa. Torna. "És una gran nit, us estimo!" Ens regala un pausat *Singin' in the rain*. S'hi afegeixen els músics i torna a esclatar el so amb tot el públic fent els cors en un llarg mantra col·lectiu que acaba a ritme de rock amb *The wind cries Mary* de Jimi Hendrix. El deliri és total.*

Els profetes del jazz visiten Barcelona

El quartet Get the Blessing demostren al Jamboree per què són un fenomen

Crítica

Get the Blessing
JAMBOREE, BARCELONA. FESTIVAL MASIMAS
5 d'agost

CRISTIAN SEGURA

A Barcelona des de divendres hi ha 150 persones que els déus de la música han beneït com a éssers privilegiats. Són els espectadors que van assistir als dos concerts que la banda britànica de jazz Get the Blessing va fer a la sala Jamboree. Els 150 escollits podran dir que van ser testimonis de la primera visita a la ciutat d'un grup que pot marcar una època en el món del jazz.

Els Get the Blessing són de Bristol, com també ho són els reis del *trip-hop*, Portishead. Dos dels components de Get the Blessing, Jim Barr (baix) i Clive Deamer –un bateria extraordinari que va deixar bocabadat el Jamboree–, formen part de la secció rítmica de Portishead. Deamer també ha col·laborat recentment amb Radiohead. Els dos altres components del quartet són Pete Judge (trompeta) i el fenomenal saxofonista Jake McMurchie, que igualment havia col·laborat amb Portishead.

Portishead, Radiohead i ara Get the Blessing, tots tres són d'aquells fenòmens que apareixen molt de tant en tant per il·luminar el camí que ha de seguir la música. Com va escriure el crític de música anglès Tim Cumming a *The Independent*, Get the Blessing "són els pesos pesants del jazz contemporani".

La segona actuació al Jamboree va constar de deu cançons que el públic va escoltar amb atenció, sense bellugar ni una parpella. Hi ha quatre cançons del grup que, si es fa justícia, es convertiran en clàssics. Totes quatre hi van ser interpretades.

La primera en caure de fet són dues peces que s'interpreten seguides, *So it goes* i *Yes I said yes I will yes*. El directe va ser més lent i íntim que en la gravació d'estudi i per això la transició cap a la segona part, amb un ritme més roquer, va ser encara més espectacular. Tot seguit van interpretar *Thermos*, cançó del primer disc amb un to funky que semblava traslladar mentalment els espectadors als ambients canals del San Francisco dels anys setanta.

La reencarnació d'Einstein

L'última peça de la segona actuació, abans dels bisos, va ser *Einstein action figures*, possiblement la cançó més apta per a tots els públics del segon àlbum del grup, *Bugs in amber*.

El clan de Bristol

Get the Blessing forma part del col·lectiu musical creat a Bristol entorn de Portishead

Percussió de luxe

Clive Deamer va enlluernar amb una actuació de múltiples registres a la bateria

A *Einstein action figures* la trompeta assumeix el protagonisme i actua com un savi que va descrivint els enigmes de l'univers. Els canvis de ritme semblaven alterar la relació entre espai i temps, com si el pas del temps a la sala s'anés alterant amb cada compàs.

La nit va acabar amb *That ain't it*, el gran èxit del primer disc, *All is yes*. *That ain't it* van ser quatre minuts de *crescendo* conduïts pel saxo i la trompeta, amb pinzellades de soul i esgarrinys electrònics. És un so diferent que deixa els sibarites del jazz convençuts d'una gran troballa, potser la mateixa sensació que va tenir el primer europeu que va tastar a Amèrica la xocolata.*

El saxofonista Jake McMurchie va tenir una actuació brillant. Al darrere, a la imatge, l'acompanya el baixista Jim Barr. FRANCESC MELCION